

Pieneņpūka

Kādā agrā un bezgalkrāšņā vasaras rītā pieneņmamma mostas pēc īsas nakts miega. Pieneņmamma domas ir trauksmainas, mazliet nemierpilnas, bet ļoti noteiktas. Šis ir svarīgākais rīts pieneņes mūžā. Rīts, kad viņai savas meitas jāpalaiž pasaulē. Tās visas kā viena ir glītas un slaikas, baltiem pūku matiem, vieglas un pašapzinīgas. Meitenes vēl guļ ciešā, jaunības pārlicības pilnā miegā, jo visām ir skaidrs nākamais dzīves ceļš. Smalksmalki un dzidrskaidri rasas zvirgzdiņi staro dusētāju matos un skropstās, metot dzirkstītes pretī rīta saulei, kas dāsnām rokām glāsta Dievzemīti šai rītā.

Pieneņmamma vēl un vēlreiz pārļaiž lepnuma un rūpju pilnu skatu savām meitiņām. Vēl tikai mirklis, līdz atskries nebēdnis rīta vējš un aiznesīs tās pasaulē. Koku zari jau sākuši rīta šūpas, lēni ielīgojas arī garākās smilgas, zāles stiebri godbijīgi pieliec galvas, kad gaisa ķēniņš pāržūžo zemi.

Un lūk, arī pūkmeitenes jau ver savas nākotnes cerību pilnās acis. Tās ātri, ātri saplīvina skropstas, izbužina matus, izstiepj spriegā taisnē savus slaikos augumiņus, atraujas no gādīgās mamma brunču malas un aizlido viena pēc otras, aši izgaistot debesstāles maigajā zilgmē. Pieneņmamma jau grib apmierināti nopūsties, kā pēc labi paveikta darba, ar ierastu kustību vēlreiz pārļaiž roku brunču krokām, vēlēdamās tos piekārtot. Milzīgas ir mamma izbailes, kad tā ierauga svārkmalā ieķērušos savu pastarīti. Mazā pūka iekrampējusies, pieklāvusi pūkmatus pie spītīgās galviņas un pat aizspiedusi acis tā, ka rasas pilītes, kas tajās mirdzinājušās rīta saulē, nav paspējušas izripot, tagad iespiestas skropstiņu sprostā, lokās un sīkās balstiņās dveš pēc palīga. Pūka neklausās pilīšu vaimanas un acis vaļā never. Kāju pirkstiņi balti no piepūles, pati trīc un dreb. Pieneņpūciņu sastindzinājušas bailes lidot. Pieneņmamma apjukusi veras savā mazulītē un nesaprot, ko ķert, ko grābt. Izlidošanas laiks ir īss, visi pieneņmamma bērni jāpalaiž pasaulē šodien, tāda viņas misija. Mamma metas pierunāt, tad kaunināt, tad rāt, tad jau zaudē pacietību un pikti purina brunču malu. Viss velti. Apklusušas arī pūkas skropstās iesprostoto rasas pilīšu vaimanas un pūles izrauties. Lāsītes saulē iztvaikojušas, bet pūkas bailes palikušas.

Pļavas malu sāk tricināt dīvains tarkšķis, zeme pie pieneņmamma kājām viegli ievibrējas, visa pļava sastingst zināminezināmās, bet nenovēršamās gaidās. Mamma zina, ka šis ir pats pēdējais mirklis meitiņai aizlidot. Griezīgais tarkšķis nāk arvien tuvāk, zeme zem pieneņmamma kājām jau dreb kā zemestrīcē. Stiebrs aiz stiebriņa, kātiņš aiz kātiņa krīt un nogulst zem rēcošā rata asmeņiem jau tuvākie pieneņes kaimiņi. "Vismaz lec!" kliez mamma savai mazulītei un ļimstot vēl met savu lindraku malu sānis. Mazā pūka, šaušalās sakalta un mamma sviesta, krīt. Nokrīt un guļ, acis vaļā never.

Pēc laba laika viss paliek kluss, tik daudzu mīļotā vasaras karaliene saule ļauj saviem saulstariem pilnīgu vaļu, un gaisa plašumu nevaldāmais ķēniņš vējš paātrina plašo soļu atvērzienu. Nebēdņi saulstariņi, juzdami mātes doto brīvību, lēkšo pa nopļauto pļavu bez maņas. Tie smeļ, dej un skrienas ar vēju, bērnišķīgi mēdīdamies katram tā varenajam solim pakal, spraucas zem nokritušajiem zāle stiebriem un kalst sākušajām smilgām, ceļmallapām un pieneņu kātiem. Tie skūpstā sīkās ziedlapiņas, skariņas un sēkliņas. Pie bailēs sastingušās pūkas dažu stariņu skrējiens mazliet apstājas. Nebēdņiem kaut kas nešķiet labi, tie metās mazo kutināt ar saviem smalkkvēlajiem niecīgpirkstiņiem. Pūka neiztur un paver acis. To apstājais saulesstariņu bariņš, tie cits par citu apber pūku ar jautājumiem - kāpēc tā guļ, kāpēc acis ciet,

kāpēc nav aizlidojusi, kas noticis??? Pūka tikai knapi izdveš: "Man bail." Saulstariņi, izbīrīnā pārtraucot viens otru, atkal prasa un prasa, jo tie nezina, kas tas ir "bail". Pūka tikko dzirdami dabū pār lūpām: "Man bail bez mammas." "Bez mammas?" atkārtoti pārsteigtie saulesstari, kas nemaz vairs neizskatās nebēdnīgi, drīzāk apjukusi un atklāsmes mulsināti. Viņi taču nekad nav bez mammas, tā vienmēr ir ar tiem. Bet stariņi nav no tiem, kas ilgi ļaujas mulsumam, tāpēc daži ašākie jau steidzas pie mammas meklēt padomu. Tas nav ilgi jāgaida, saule pagriež pret pūku savu mūžīgo vaigu un glāsmaini prasa: "Vai dosi man roku?" Kā par brīnumu mazā pūciņa pastiepj pretī saulei savu smalko rociņu. Saule to droši satver un vedina: "Lec! Lec pasaulē, es tās mamma. Ieklausies – SAULE – PASAULE. Ja tu pasaulē, tad es arī tava mamma un vienmēr tev blakus." Pūka iepleš acis, veras saules mīļajā, zelta staru ieskaustajā sejā, un viņai šķiet, ka tā tiešām viņas pieneņmamma. Pūka lec. Saulstariņu atmodināta, saules iedvesmota un pat vēja, kas piestājis nebēdnīgos saulesstariņus apvaldīt, mazliet uzšūpota, tā lec.

Pūciņa uzlec palielam sunim, kas kopā ar saimnieku izgājis pastaigā, tieši uz auss. Pūka izmisīgi ieķeras suņa spalvās, kā glābiņu meklējot, bet drīz vien saprot, ka briesmas nedraud. Suns ir liels, iedzeltens un lēnīgs, spalvas tam biezas un mīkstas, tas pat nemana pūkas nosēšanos. Pūkai patīk suņa dzeltenīgā spalva, kas mirdz saules drošinošajam vaigam pretī. Pūka sajūtas kā pie mammas mīkstajiem brunčiem. Pārgurusi no garās dienas izbailēm, suņa rāmās un līganās gaitas ieaijāta, pūciņa aizmieg bērna ciešajā miegā.

Pie suņa pūkai patīk. Tā iepinas smalkajās spalviņās aiz auss un vada tur dienas, veroties saulē. Gandrīz katru dienu saule tos mīļi apglāsta. Dienās, kad sauli aizsedz mākoņi, pūciņa ierušinās tuvāk suņa siltajai ādai un iztēlojas, ka tā dzeltenās spalviņas ir mammas svārku krociņas. Dažreiz tai pat sāk šķīst, ka suns smaržo kā pienene.

Tomēr kādā ļoti saules piekveldētā pēcpusdienā, kad pūciņa atkal veras saulē, notiek kas baiss. Saimnieks ņem šļūteni un laista dobes, kas atrodas netālu no suņa būdas. Suns pieceļas un dodas tieši pie šļūtenes, slāpes un karstums to mocījušas jau labu laiku, tāpēc tas labprāt paveldzējas no saimnieka lietās strūklas. Strūkla ķer suņa plato skaustu, tas labpatikā purina savu milzu galvu, un pūka lido. Lido strauji un asi, bet ne ilgi, jo tā, piemirkusi smaga, ātri krīt. Pat nepaspējusi saprast, kas notiek, pūka ieripo nelielā alā un paliek tur kā piekalta. Apkārt ir tumsa, vēsums un mitrums. Tā pūka tur guļ, aiz bailēm viņai sajūk laiks. Tumsa un pieaugošais aukstums sastindzina pūku kā nemaņā. Tomēr kādu dienu kaut kas it kā kutina pūkas sānus. Kaut kas silts, gaišs un patīkams. Pūka pakustina locekļiņus, pastiepjās, viņai pēkšņi šķiet, ka tā kļūst garāka un stiprāka, galva mīksti pret kaut ko atsitas, it kā atgrūžot vāku. Ir silts un gaišs, spīd SAULE. Pūka priekā iepleš acis. SAULE.

Turpat ir arī lielais iedzeltenais suns, viņam blakus rotaļājas maza meitenīte. Ieraugot pūkas laimē starojošās acis, meitenīte priecīgi sauc: "Mammu, tēti! Skatieties! Saulīte uz zemes."